

KOLIN HUVER

*ne kajem
se zbog*
TEBE

Prevela s engleskog
Ana Gorobinski

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover

REGRETTING YOU

Copyright © 2019 by Colleen Hoover

Translation copyright © srpskog izdanja 2024, LAGUNA

*Ova knjiga posvećena je blistavoj i zadivljujućoj
Skarlet Reynolds. Jedva čekam da vidim kakav ćeš
doprinostvetu dati svojim životom.*

PRVO POGLAVLJE

MORGAN

Pitam se da li su ljudi jedina živa bića u stanju da se osete prazno iznutra.

Ne razumem kako moje telo može da bude puno svega čime su sva ljudska tela inače ispunjena – kostima i mišićima i krvlju i organima – a nekad mi se čini kao da su mi grudi prazne, kao da neko može da ispusti krik kroz moja usta i unutar mene proizvede odjek.

Ovako se osećam već nekoliko nedelja. Nadala sam se da će me proći, jer sad već počinjem da se brinem o tome šta izaziva tu prazninu u meni. Imam divnog dečka sa kojim sam u vezi skoro već dve godine. Ukoliko izuzmemo trenutke Krisovog nezrelog ponašanja (najvećim delom izazvanog alkoholom), on predstavlja sve ono što tražim u osobi sa kojom želim da se zabavljam. Duhovit je, zgodan, voli svoju majku i brine se o njoj, postavio je sebi životne ciljeve. Ne vidim kako bi on mogao da bude uzrok toga kako se osećam.

A onda tu je Dženi. Moja mala sestra – moj najbolji prijatelj. Znam da ona nije uzrok ove praznine koja me pritiska. Ona je glavni izvor moje sreće, iako smo potpuno različite. Ona je društvena, neposredna, glasna, i tako se zarazno smeje, sve

bih dala da sam i ja takva. Ja sam znatno mirnija i moj smeh najčešće deluje nategnuto.

Šalimo se često između sebe da smo toliko drugačije jedna od druge, i da nismo sestre, verovatno bismo se mrzele. Ja bih njoj bila dosadna, a ona bi mene nervirala, ali s obzirom na to da smo *sestre* i da sam ja svega godinu dana starija od nje, te razlike ne dolaze do izražaja. Dešava se da se posvađamo, ali nikada ne dozvolimo da napetost prođe bez pomirenja. Što smo starije, sve manje se sukobljavamo i sve više se družimo. Naročito sada kada je počela da se zabavlja sa Krisovim najboljim prijateljem Džonom. Nas četvoro smo, od kada su njih dvojica prošlog meseca završila srednju školu, skoro sve vreme provodili zajedno.

Mama bi mogla da bude razlog toga kako se osećam, ali ni to baš nema nekog smisla. Njeno odsustvo nije novina. Zapravo, to mi je sada mnogo prirodnije stanje nego što mi je ranije bilo, i ako ništa drugo, prihvatila sam da Dženi i ja nismo imale mnogo sreće kada se radilo o roditeljima. Mamin udeo u našim životima postao je skoro nepostojeći od kada je pre pet godina umro naš otac. Jedno vreme mi je smetalo što u Dženinom životu treba da igram ulogu roditelja, ali sada više ne. I što sam postajala starija, sve mi je manje smetalo što ona nije majka koja se meša u naše živote, što nam ne određuje do kada najkasnije treba da se vratimo kući, što se ne brine o nama. Iskreno govoreći, zapravo je zabavno što mi je kao sedamnaestogodišnjakinji data sloboda o kojoj deca mog uzrasta mogu samo da sanjaju.

U poslednje vreme u mom životu nije bilo promena koje bi mogle da izazovu takvu prazninu. *Ili je možda bilo, a ja nisam imala hrabrosti da ih uočim.*

„Znaš šta?“, kaže Dženi koja sedi na suvozačkom sedištu. Džona vozi, a Kris i ja sedimo na zadnjem sedištu. Ja sam gledala kroz prozor zadubljena u svoje misli, i trebalo mi je malo vremena da se vratim u stvarnost. Uputila sam pogled

prema njoj. Ona se okrenula na sedištu, i pogledom je uzbuđeno prelazila sa Krisa na mene i nazad. Večeras baš lepo izgleda. Pozajmila je jednu od mojih haljina maxi dužine, nije na sebi imala nikakav nakit i samo je bila diskretno našminkana. Neverovatno je kolika razlika postoji između Dženi sa petnaest i Dženi sa šesnaest godina. „Henk je rekao da će večeras moći da nas snabde.“

Kris je podigao ruku u znak čestitanja. Ja ponovo okrećem glavu prema prozoru, nisam baš sigurna da mi se dopada to što ona voli da se naduva. Ja sam to više puta uradila – posledica činjenice da imamo majku kakvu nas dve imamo. Ali Dženi ima samo šesnaest godina i voli da na žurkama isprobava sve na šta naiđe. To je jedan od razloga zbog kojih ja to *ne radim*, stalno se osećam odgovornom za nju jer sam starija i jer nam majka ne postavlja nikakve zabrane.

Ponekad se osećam i kao Krisova bebisiterka. Jedini u ovim kolima o kome ne treba da se brinem jeste Džona, ali ne zbog toga što se njemu ne događa da se napije ili da se naduva. On naprosto uspeva da se ponaša dovoljno zrelo uprkos supstancama koje eventualno unese u svoje telo. On je čovek sa najdoslednijim ponašanjem koga sam u svom životu upoznala. Kada se napije, veoma je tih. Ali i kada se naduva. I kada je srećan. A najmirniji je kada je besan.

On i Kris su prijatelji od najranijeg detinjstva, muške verzije mene i Dženi, ali obrnute. Kris i Dženi su pokretačke sile svake žurke. Džona i ja smo njihovi ortaci iz senke.

Meni to ne smeta. Radije bih da se stopim sa tapetama i tiho posmatram ljude oko sebe nego da se nađem na sredini stola izložena pogledima.

„Koliko je daleko to mesto?“, pita Džona.

„Još nekih osam kilometara“, odgovara Kris. „Nije daleko.“

„Možda nije daleko odavde, ali je daleko od naših kuća. Ko će voziti kada se budemo vraćali?“, pita Džona.

„Ne mi“, Dženi i Kris izgovaraju uglas.

Džona me pogleda u retrovizoru. Zadrži moj pogled nekoliko trenutaka, i ja klimnem. Onda i on klimne. Bez ijedne reči smo se dogovorili da oboje ostanemo trezni.

Ne znam kako nam to uvek polazi za rukom – da se sporazumevamo a da pri tome ne izgovorimo ni reč – ali to smo uvek bez po muke uspevali. Možda zbog toga što smo toliko slični, i naša razmišljanja se u većini slučajeva poklapaju. Dženi i Kris ništa ne primećuju. Oni nemaju potrebu da se sa nekim prećutno sporazumevaju, sve što im je navrh jezika oni izgovore, trebalo to ili ne.

U želji da mi privuče pažnju, Kris me uhvati za ruku. Ja ga pogledam, on me poljubi. „Tako si lepa večeras“, prošapuće.

Nasmešim mu se. „Hvala ti. Ni ti ne izgledaš loše.“

„Hoćeš da prespavaš kod mene večeras?“

Razmišljam o odgovoru na trenutak, ali Dženi se okreće na sedištu prema nama i odgovara u moje ime. „Večeras ne može da me ostavi samu. Ja sam maloletnica koja će u nekoliko narednih sati uneti velike količine alkohola i nedozvoljenih supstanci u sebe. Ko će me držati za glavu dok budem povraćala ako ona bude otišla kod tebe da prespava?“

Kris samo slegne ramenima. „Džona?“

Dženi se nasmeje. „Džona ima obične roditelje, od one fele koja zahteva od svoga sina da dođe kući do ponoći. Dobro to znaš.“

„Džona je upravo završio gimnaziju“, kaže Kris, govoreći o njemu kao da se ne nalazi na prednjem sedištu automobila i ne čuje sve o čemu se priča. „Došlo je vreme da se isprsi i jednom u životu odluči da ostane napolju cele noći.“

U trenutku dok Kris to govori, Džona skreće s puta na benzinsku pumpu. „Da li nekome nešto treba?“, pita Džona i potpuno zanemaruje razgovor čija je tema bio.

„Hej, da, pokušaću da kupim nešto piva“, kaže Kris, odvezujući sigurnosni pojas.

Ja se na to samo nasmejem. „Ti izgledaš kao pravi osamnaestogodišnjak. Sigurno neće hteti da ti prodaju pivo.“

Kris se naceri, to je samo dodatni izazov za njega. Odlazi do trafike, a Džona izlazi kako bi sipao benzin. Ja otvaram kasetu i vadim gumene bombone veseli rančeri* sa ukusom lubenice, koje Kris uvek seje za sobom. Te bombone imaju najbolji ukus, volim ukus lubenice. Ne shvatam kako neko može da ih mrzi, ali on je očigledno jedan od tih.

Dženi otkopča sigurnosni pojas i prelazi na zadnje sedište pored mene. Sklupča se, podvije noge okrenuta licem prema meni. Oči joj vragolasto zacakle: „Mislim da je došao taj dan, vodiću ljubav sa Džonom.“

Posle dužeg vremena osećam kako su mi grudi nekako pune, ali ne na dobar način. Kao da su natopljene zgusnutom vodom. Možda čak nekakvim blatom. „Ali tek si napunila šesnaest godina.“

„Imam isto godina koliko si ti imala kada si prvi put vodila ljubav sa Krisom.“

„Da, ali mi smo se zabavljali duže od dva meseca. I još uvek se zbog toga kajem. Strašno me je bolelo, i nije trajalo ni minut, i on je smrdeo na tekilu.“ Zastanem jer shvatam da to što govorim zvuči kao uvreda na račun mog dečka. „U međuvremenu je postao bolji.“

Dženi se nasmeje, a onda se sa uzdahom nasloni na sedište. „Mislim da zaslužujem pohvalu jer sam se uzdržavala puna dva meseca.“

Imam potrebu da se nasmejem jer dva meseca nije ništa. Radije bih da Dženi sačeka čitavu godinu. Ili možda pet.

Ne znam zbog čega sam toliko protiv toga. Ona je u pravu – ja sam bila mlađa od nje kada sam prvi put vodila ljubav. I ako treba da izgubi nevinost – onda neka to barem bude neko ko je dobar. Džona se uvek prema njoj lepo ponašao. Zapravo, poznavali su se čitavu godinu, i on je čekao da Dženi napuni

* *Jolly Ranchers* – američka marka slatkiša (čvrstih bombona, gumenih bombona, lilihipa, itd.) različitih ukusa. (Prim. prev.)

šesnaest godina kako bi joj prišao. Nju je to dovodilo do ludila, ali sam ga ja zbog toga poštovala.

Uzdahnem. „Nevinost možeš da izgubiš samo jedanput, Dženi. Ne želim da ti se to dogodi dok se pijana nalaziš u kući osobe koju ne poznaješ i vodiš ljubav na tuđem krevetu.“

Dženi mrda glavu s jedne na drugu stranu kao da razmišlja o onome što sam rekla. „Onda bismo to možda mogli da uradimo u njegovim kolima.“

Ja se nasmejem, ali ne zbog toga što mi je to smešno. Nasmejem se jer mi se ona podsmeva. Ja sam na isti način izgubila nevinost vodeći ljubav sa Krisom. Na tesnom zadnjem sedištu audija njegovog oca. Ceo doživljaj je bio tako običan i nekako sam bila postidena, doduše s vremenom smo bivali sve bolji, ali bilo bi lepo da je prvi put kada smo vodili ljubav bilo nešto čega možemo da se sećamo s nežnošću.

Ne želim o tome čak ni da razmišljam. Teško je kada ti je najbolja prijateljica sopstvena mlađa sestra, baš iz tog razloga – želim da budem uzbuđena što će joj se to dogoditi, ali isto-vremeno želim da je zaštitim i pomognem joj da ne ponavlja moje greške. Ja joj uvek želim samo najbolje.

Gledam je otvoreno, pokušavam da se ne ponašam kao da sam joj majka. „Ako se to ipak dogodi noćas, barem ostani trezna.“

Dženi samo prevrne očima na ove moje reči i krene da se vraća na svoje sedište baš u trenutku kada Džona otvori vrata na automobilu.

I Kris se vratio. *Bez piva.* On zalupi vrata i prekrsti ruke na grudima. „Stvarno je bez veze kad imaš detinjastu facu.“

Ja se nasmejem i predem rukom preko njegovog obraza, i nateram ga da me pogleda. „Meni se sviđa tvoja detinjasta faca.“

On se nasmeši. Nagne se i poljubi me, ali se povuče unazad odmah pošto dodirne moje usne. Lupne rukom po Džoninom sedištu. „Hajde ti probaj.“ Kris vadi novac iz džepa i stavlja ga ispod šoferšajbne, iznad kasete.

„Zar u toj kući neće biti već dovoljno alkoholnih pića?“
pita Džona.

„Biće to najveća žurka povodom završetka srednje škole. Svi đaci četvrte godine biće prisutni, i svi do jednoga smo maloletni. Svako pojačanje će nam biti dobrodošlo.“

Džona nevoljno uzima novac i izlazi iz kola. Kris me poljubi još jedanput, ovoga puta s jezikom, ali to kratko potraje. „Šta to imaš u ustima?“

Ja zagrizem bombonu i prepolovim je. „Bombonu.“

„Hoću i ja jednu“, kaže on i ponovo približi svoja usta mojim.

Dženi zastenje sa prednjeg sedišta. „Dosta više. Čujem te kako srčeš.“

Kris se povuče kezeći se i držeći parče bombone u ustima. Gricka bombonu i kači sigurnosni pojas. „Prošlo je šest nedelja od kada smo završili gimnaziju. Kako to da tek sada imamo proslavu? Ne bunim se, ali čini mi se da je sve to slavljenje trebalo da bude daleko iza nas.“

„Nije tačno da je prošlo šest nedelja, samo četiri.“

„Šest“, ispravlja je on. „Danas je 11. jul.“

„Šest?“

Trudim se da od Krisa prikrijem iznenadni nalet napetosti u svim mišićima u svome telu zbog reči koje sam upravo čula. Napela sam se kao struna.

Nije moguće da je prošlo šest nedelja. *Nije moguće?*

Prošlo je šest nedelja... znači menstruacija mi kasni dve nedelje.

Sranje, joj, joj, joj.

Otvara se gepek Džoninih kola. Kris i ja se oboje okrećemo, Džona zalupi vrata gepeka i prilazi vozačevim vratima. Kada sedne u kola, izraz samozadovoljstva razliva mu se po licu.

„Prokletniče“, promrmlja Kris i mahne glavom. „Nije ti čak ni tražila ličnu kartu?“

Džona ubacuje u prvu brzinu i kreće. „Sve je pitanje samopouzdanja, prijatelju moj.“

Vidim kako se Džona pruža i hvata Dženi za ruku.

Gledam kroz prozor, stomak mi je sav u čvorovima, šake su mi znojave, srce mi lupa, prstima tiho brojim dane od poslednje menstruacije. Nisam o tome uopšte razmišljala. Znam da se radilo o završetku srednje škole, Kris je bio neraspoložen jer nismo mogli da vodimo ljubav. Trebalo bi da je dobijem uskoro, tako sam mislila jer je prošlo svega mesec dana od kada su Kris i Džona završili srednju školu. Nas četvoro smo samo džabalebarili sve ovo vreme letnjeg raspusta pa mi to nikada nije palo na pamet.

Dvanaest dana. Kasni mi dvanaest dana.

Samo sam o tome razmišljala sve vreme dok je trajala žurka. Želim da pozajmim ključeve Džoninih kola, da se odvezem do apoteke koja je otvorena dvadeset četiri časa dnevno, da kupim test za proveru trudnoće, ali to bi izazvalo pitanja. A i Dženi i Kris bi primetili da me nema. Umesto toga, primorana sam da sedim i slušam muziku, koju osećam kako mi odzvanja u kostima. Na sve strane po kući vidim samo oznojena tela, ne postoji kutak u koji bih mogla da se sklonim. Previše sam uplašena da bih pila, jer ukoliko sam trudna, nemam pojma kakav bi to uticaj moglo da ima. Nikada nisam mnogo razmišljala o mogućnosti da zatrudnim, tako da ne znam koja količina alkohola može da naštetiti plodu. Ne želim ni najmanje da rizikujem.

Ne mogu da verujem šta mi se događa.

„Morgan“, Kris uzvikuje moje ime sa druge strane prostorijske. Stoji na nekakvom stolu, dok neki drugi mladić stoji na stolu tik uz njegov. Igraju se igre u kojoj stojeći na jednoj nozi ispijaju čašice žestokog pića i to tako traje dok jedan od njih ne padne. To je Krisova omiljena igra kada je piće u pitanju, i istovremeno prilika u kojoj najmanje volim da budem uz njega, ali on mi maše rukom da dođem. Dok se ja spremam da krenem ka njemu, onaj drugi mladić pada sa stola, a Kris pobeđnički

podize pesnicu uvis. I skače sa stola baš u trenutku kada mu ja prilazim. Grli me i privlači bliže sebi.

„Baš si gnjavatorka“, kaže. Primiče čašu mojim usnama. „Hajde popij malo. Budi vesela.“

Odgurnem čašu. „Ja treba da vas sve odvezem kući posle ovog džumbusa. Neću da pijem.“

„Ne, večeras Džona vozi. Možeš da piješ.“ Kris pokušava da mi dâ da popijem jedan gutljaj, ali ja ga ponovo odgurnem.

„Džona je želeo da može da popije, pa sam mu ja rekla da ću nas voziti natrag kući“, lažem ga.

Kris pogleda unaokolo i vidi nekoga ko stoji u blizini. Pratim njegov pogled i vidim Džonu koji sedi na kauču pored Dženi čije su noge obavijene oko njegovog struka. „Ti si vozač večeras?“

Džona baci pogled prema meni pre nego što mu odgovori. Taj nemi razgovor između nas dvoje ne traje ni dve sekunde, ali Džona vidi u mojim očima koje ga preklinju da treba Krisu da dâ negativan odgovor.

Džona malo iskrivi glavu u stranu, a onda vrati pogled prema Krisu. „Nema šanse. Ja ću večeras da se olešim.“

Kris slegne ramenima i pogleda me. „Dobro, znači moraću sam lepo da se provedem.“

Pokušavam da se ne osetim povređenom, ali mi to ne polazi za rukom. „Hoćeš da kažeš da sam dosadno društvo kada sam trezna?“

„Ne, zabavna si, ali pijana Morgan je moja omiljena Morgan.“

Joj, to me nekako rastužuje. Ali Kris je već pijan, i oprostiću mu ove uvrede, ako ni zbog čega drugog onda da bih izbegla dalju raspravu. Ne svađa mi se. Na pameti su mi mnogo važnije stvari.

Potapšem Krisa obema rukama po grudima. „E pa pijane Morgan neće biti ove večeri, te hajde idi i pronađi ljude sa kojima možeš dobro da se provedeš.“

Dok izgovaram te reči, neko otpozadi cimne Krisa i povuče ga nazad prema stolovima. „Revanš“, uzviknu mladići.

Kris tako prestaje da obraća pažnju na moju trezvenost i ja iskoristim priliku da se udaljim od njega, od sve te buke, od svih tih ljudi. Izlazim na zadnja vrata i odjednom sam u mirnijem delu žurke, na čistom vazduhu. Pored bazena se nalazi prazna stolica, a u bazenu je par koji se, sigurna sam, bavi radnjama koje se ne bi smatrale higijenskim, ali sve me to manje dotiče od onoga dok sam boravila unutra. Okrenem stolicu tako da ne mogu da vidim osobe u bazenu, naslonim se i zatvorim oči. Sledećih nekoliko minuta pokušavam da ne mislim na simptome koje sam imala ili nisam imala u poslednjih mesec dana.

Ne uspevam čak ni da počnem da razmišljam o tome šta bi ovo sve moglo da znači za moju budućnost kada čujem kako neko vuče stolicu po betonu i seda iza mene. Nemam želju da otvorim oči i vidim o kome se radi. Ne mogu da se nosim sa Krisom i njegovim pijančenjem. Nemam snage čak ni za Dženi i njen spoj pića, trave i činjenice da ima šesnaest godina.

„Jesi li dobro?“

Odahnem kada mi postane jasno da čujem Džonin glas. Iskrenem glavu i otvorim oči sa smeškom na usnama. „Ma da, dobro sam.“

Vidim po izrazu njegovog lica da mi ne veruje, pa šta. Ne pada mi na pamet da kažem Džoni da mi kasni menstruacija, a) to ga se ništa ne tiče, b) ne znam da li sam uopšte trudna, c) Kris će biti prva osoba kojoj ću to reći ako se ispostavi da je istina.

„Hvala ti što si lagao Krisa“, kažem mu. „Stvarno mi se ništa ne pije večeras.“

Džona klimne glavom s razumevanjem i pruži mi plastičnu čašu. Vidim da u ruci ima dve i uzmem jednu. „To je samo kisela voda“, kaže. „Našao sam jednu koja je zaostala na dnu nekog hladnjaka.“

Otpijem gutljaj i naslonim glavu. Kisela voda, uostalom, ima prijatniji ukus od alkohola. „Gde je Dženi?“

Džona pokaže glavom prema zgradi. „Ispija viski. Nisam više mogao to da gledam.“

Ja samo progundam. „Bože, koliko mrzim tu bezveznu igru.“
Džona se nasmeje. „Kako to da smo završili sa osobama koje su totalno različite od nas samih?“

„Znaš kako se kaže, suprotnosti se privlače.“

Džona slegne ramenima. Čudno mi je što to radi. Zuri kratko u mene, onda odvrti pogled i kaže: „Čuo sam šta ti je Kris rekao. Ne znam da li je to razlog zbog koga si izašla na polje, ali nadam se da znaš da on to nije ozbiljno mislio. Pijan je. Znaš kako se ponaša na ovakvim žurkama.“

Drago mi je što Džona brani Krisa na ovaj način. Iako Kris ume ponekad da bude neosetljiv, Džona i ja znamo da ima srce veće nego nas dvoje zajedno. „Možda bih bila ljuta da to stalno radi, ali danas je proslava povodom završetka škole. Jasno mi je, zabavno mu je, i želi da nam zajedno bude lepo. Na izvestan način on ima pravo. Pijana Morgan je mnogo bolja od trezne Morgan.“

Džona me značajno pogleda. „Ja se sa tim nikako ne slažem.“

Posle ovih njegovih reči, odvrćam pogled i skrenem ga nadole prema piću. Obuzima me strah od onoga što se događa. Osećam kako su mi grudi pune, ali nekako prijatno. Prazninu zamenjuju toplina, i leptirići i otkucaji srca, i mrzim taj osećaj jer mi se čini da sam pogodila zbog čega se poslednjih nekoliko nedelja osećam tako prazno.

Džona.

Ponekad kada smo sami, on me pogleda tako da se osetim praznom kada odvrti pogled od mene. To nikada nisam osećala kada me Kris pogleda.

To saznanje izaziva u meni smrtni strah.

Sve donedavno kao da čitavog svog dotadašnjeg života nisam osetila ništa slično, ali sada kada mi se to desilo, kao da deo mene nestane kada to osećanje utihne.

Prekrijem lice rukama. Od svih ljudi na ovom svetu u čijoj blizini bih volela da budem, grozno je saznanje da se Džona Salivan primiče vrhu liste.

Moje grudi kao da su oduvek tragale za delom koji im nedostaje, a Džona je taj deo držao u svojoj šaci.

Ustanem. Imam potrebu da se udaljim od njega. Zaljubljena sam u Krisa i neprijatno mi je i sve me nešto svrbuska kada se nađem sama sa njegovim najboljim prijateljem i kada mi se ušunjaju ta osećanja. Možda kisela voda tako utiče na mene.

Ili strah da sam trudna.

Možda ništa od toga nema veze sa Džonom.

Stajala sam tako svega pet sekundi kada se odnekuda pojavljuje Kris. Čvrsto me stegne, a onda nas oboje strmoglavu u bazen. Istovremeno osećam olakšanje i bes, jer bilo mi je potrebno da se udaljim od Džone, ali sada tonem u dublji deo bazena u koji nisam imala nameru da uđem, i to još potpuno obučena.

Isplivam na površinu istovremeno kada i Kris, i pre nego što uspem da viknem na njega, on me privuče i poljubi. Ja mu uzvratim poljubac jer me to nužno odvlači od situacije u kojoj sam se našla.

„Gde je Dženi?“ Kris i ja oboje pogledamo nagore odakle nas gleda Džona.

„Nemam pojma“, kaže Kris.

Džona prevrne očima. „Zamolio sam te da paziš na nju. Napila se.“ Džona krene natrag prema kući u potrazi za Dženi.

„Pa i ja sam. Nikada ne pitaj pijanog da vodi računa o neko-me ko je isto tako pijan!“ Kris se malo pomeri kako bi mogao da dodirne kraj bazena a onda i mene povuče za sobom. Nasloni leđa na zid i stavi me ispred sebe tako da moram da ga obgrlim oko vrata. „Žao mi je zbog onoga što sam malo ranije rekao. Ne mislim da si dosadna.“

Ja napućim usne, srećna što je primetio da se ponašao kao kreten.

„Samo sam želeo da ti bude lepo. Mislim da se uopšte ne zabavljaš.“

„Sad mi je lepo.“ Nateram se na osmeh, ne želim da primeti buru ispod površine. Ali ne mogu da se ne brinem, koliko god

se trudila da sve odložim do trenutka kada budem bila sigurna u ono što se zbiva. Brinem se za sebe, za njega, za nas oboje, za dete koje bismo eventualno morali da donesemo na svet pre nego što je ijedno od nas za to spremno. Ne možemo to sebi da priuštimo. Nismo spremni. Ne znam da li je Kris uopšte osoba sa kojom bih želela da provedem život. To je bez sumnje jedna od stvari u koje osobe treba da budu sigurne pre nego što odluče da na svet donesu jedno novo živo biće.

„Želiš li da znaš šta kod tebe najviše volim?“ pita Kris. Moja košulja nastavlja da pluta po površini vode, on utakne prednji deo u moje farmerke. „Ti si žrtvujuća, ne znam da li je to prava reč i da li uopšte postoji, ali jeste, to si ti. Ti činiš stvari koje ne želiš samo da bi ljudima oko tebe bilo bolje. Kao to da si vozač za veče. To te ne čini dosadnom. To te čini herojem.“

Nasmejem se. Kris obično deli komplimente kada se napije. Ponekad mu se zbog toga podsmevam, ali potajno mi se to sviđa kod njega.

„Sada je red na tebe da pomeneš nešto što ti se sviđa kod mene“, kaže.

Podignem pogled, skrenem ga na levu stranu, kao da moram dobro da razmislim. On me nežno stisne za bok.

„Volim što si zabavan. Zasmjavaš me, čak i kada sam ljuta na tebe.“

Kris se nasmeje i na sredini brade mu se pojavi rupica. Ima tako divan osmeh. Ako sam kojim slučajem trudna i ako budemo dobili dete zajedno, nadam se da će ono barem naslediti Krisov osmeh. To je jedino pozitivno što mogu da zamislim da može da proistekne iz ove situacije.

„Šta još?“

Podignem ruku i dotaknem rupicu na njegovoj bradi, spremna da izjavim kako volim njegov osmeh, ali umesto toga kažem: „Mislim da ćeš jednoga dana biti divan otac.“

Ne znam zbog čega to kažem. Možda ispipavam situaciju, proveravam kako će da reaguje.

On se nasmeje. „O, da. Klara će me veoma voleti.“

Iskrenem glavu malo u stranu. „Klara?“

„Moja buduća ćerka. Već sam joj smislio ime. Još uvek razmišljam o imenu za dečaka.“

Prevrnem očima. „Šta ako tvoja buduća žena bude mrzela to ime?“

Sklizne rukama uz moj vrat i prihvati me za obraze. „Nećeš.“ Onda me poljubi. I mada njegov poljubac ne ispuni moje grudi kako Džonin pogled, to ponekada uspeva, u tom pokretu osećam utehu i ohrabrenje. U njegovim rečima. U ljubavi koju oseća prema meni.

Štagod se bude dogodilo kada sutra budem uradila test na trudnoću... Verujem da će me podržati. To je Kris.

„Deco, treba da krenemo“, kaže Džona.

Kris i ja se razdvojimo, i ja pogledam u Džonu. U naručju drži Dženi. Ona ga je obrlila oko vrata i zarila glavu u njegove grudi. Stenje.

„Rekao sam joj da se ne penje na taj sto“, promrmlja Kris izlazeći iz bazena. Pomogne i meni da se popnem. Iscedimo vodu najviše što možemo pre nego što se uputimo prema Džoninom automobilu. Na svu sreću, sedišta su kožna. Ja sedam na vozačko mesto misleći da je Džona verovatno nešto popio. Džona seda na zadnje sedište zajedno sa Dženi. Kris prevrće po radiju u potrazi za pesmom koja mu se dopada. Udaljavamo se.

Na jednoj od stanica počinje da svira *Boemska rapsodija*, Kris pojačava zvuk i krene da peva. Nekoliko trenutaka docnije i Džona mu se pridružuje.

Na moje iznenađenje, i ja im se tiho pridružim. Nema osobe koja bi mogla da odoli da ne počne da peva uz ovu pesmu. Čak i ako ima sedamnaest godina i plaši se da je možda trudna, i gaji izvesna osećanja prema nekome ko sedi na zadnjem sedištu automobila dok bi ta osećanja trebalo da gaji prema onome ko sedi na prednjem sedištu.

DRUGO POGLAVLJE

KLARA

Sedamnaest godina kasnije

Okrećem glavu prema suvozačkom sedištu i sva se naježim. Kao i obično, vidim mrvice nepoznatog porekla u spojevima na koži. Uzmem ruksak i bacim ga na zadnje sedište, zajedno sa kesom iz nekog lanca brze hrane i dve prazne flaše vode. Pokušam da zbacim mrvice. Mogli bi to biti ostaci kolača od banane koji je Leksi jela prošle nedelje. Ili su to mrvice od devreka koji je jela tog jutra na putu ka školi.

Nekoliko papira sa ocenjenim zadacima zgužvano je na podu. Pružim se da ih dohvatim, ali kola se zanesu prema jarku, ja uspem da ispravim volan i odlučim da ostavim papire tu gde su. Automobil koji na nešto liči nije vredan života.

Kada se dovezem do saobraćajnog znaka stop, stanem i porazmislim. Mogu da nastavim da vozim prema kući, gde se moja porodica sprema za jednu od tradicionalnih rođendanskih večera. Ili mogu da se okrenem u polukrug i uputim ka vrhu brda, gde sam upravo prošla pored Milera Adamsa koji je stajao pored puta.

Izbegavao me je skoro celu prošlu godinu, ali ne mogu da ostavim nekoga da tako samo stoji na toj žezi, ma koliko atmosfera

između nas dvoje bila neprijatna. Napolju je trideset pet stepeni Celzijusa. Rashladni uređaj je upaljen, ali graške znoja mi klize niz leđa, osećam kako su mi brusthalter i grudi natopljeni.

Leksi nosi svoj brusthalter po nedelju dana pre nego što ga opere. Kaže da ga svakog jutra namiriše dezodoransom. Nošenje brusthaltera dva dana za mene je isto kao kada dva dana zaredom nosiš donji veš.

Šteta je što istu filozofiju čistoće ne primenjujem i na svoja kola.

Pomirišem vazduh i vidim da mi unutrašnjost automobila smrdi na buđ. Razmišljam da li da naprskam malo dezodoransa, koji uvek držim u kaseti, ali ako odlučim da okrenem kola unazad i ponudim Mileru da ga povezem, kola će mi mirisati na sveže isprskan dezodorans, te ne znam šta mi je gore. Kola koja sama po sebi smrde na buđ ili kola koja namerno odišu svežinom dezodoransa kako bi se *prikrio* smrad buđi.

Nije mi ideja da impresioniram Milera Adamsa. Nije da se baš brinem o tome kakvo će mišljenje o meni imati tip koji se svim silama trudi da me izbegava. *Ali na izvestan način to upravo činim.*

Nikada to nisam rekla Leksi jer sam se stidela, ali na početku školske godine meni i Mileru bili su dodeljeni ormarići jedan do drugoga. Ravno dva sata je trebalo pa da Čarli Benks počne da koristi Milerov ormarić. Pitala sam Čarlija da li je dobio svoj ormarić, a on je odgovorio da mu je Miler ponudio dvadeset dolara da se zamene.

Možda sve to nije imalo nikakve veze sa mnom, ali ja sam se osećala lično pogođenom. Nisam sigurna šta sam to učinila da mu se toliko ne dopadam, i trudim se da me baš briga šta se krije iza činjenice da me izbegava. Ne dopada mi se to što mu se ne sviđam, ali prokleta da sam ako samo prođem pored njega i ponudim još jedno opravdanje za to što oseća prema meni, jer *ja sam dobra, dovraga!* Nisam ta grozotna osoba kakvom me on smatra.

Napravim polukrug i vratim se unazad. Potrebno mi je da se njegov utisak o meni promeni, makar to bilo iz čisto sebičnih razloga.

Kad se približim vrhu brda, vidim Milera kako stoji na ivici puta sa mobilnim telefonom u rukama. Ne znam gde su mu kola, on se sigurno ne nalazi tu zato što je krenuo u opušteni džoging. Na sebi ima izbledele farmerke i crnu majicu, oba parčeta odeće su potpuno neprikladna za žegu koja vlada, ali još i zajedno? Izlaganje sunčanici je neobičan način da čovek bude napolju, ali svakome po ukusu.

Miler me posmatra dok okrećem automobil i stajem iza njega. On se nalazi na nekih metar i po od prednjeg dela mojih kola, vidim podrugljivi osmeh na njegovom licu dok stavlja telefon u zadnji džep pantalona i podiže pogled ka meni.

Ne znam da li je Mileru jasno koliko pažnja koju pokazuje (ili ne) utiče na druge ljude. Kada te pogleda, osećaš se kao da si nešto najzanimljivije što je ikada video. On na neki način pretiće sve svoje telo u taj pogled. Naginje se, oči mu se radoznalo skupljaju, klima glavom, sluša, nasmeje se, i namršti. Izrazi lica koje pravi dok sluša ljude su očaravajući. Ponekad ga posmatram izdaleka dok priča sa nekim – i zavidim im što imaju njegovu pažnju punu ushićenja. Uvek sam se pitala kako izgleda kada se neko upusti u razgovor sa njim. Miler i ja nikada nismo pričali jedan na jedan, ali bilo je prilika u prošlosti kada sam hvatala da me posmatra. Čak i sekunda njegove pažnje izazivala je drhtaj u meni.

Pomišljam da možda nije trebalo da napravim taj polukrug, ali učinila sam to i evo me tu gde jesam, spuštam prozor na kolima i uspem da prozborim: „Treba da prođe bar još trinaest dana do sledećeg autobusa *Greyhaunda** koji prolazi ovuda. Hoćeš da te povezem?“

* *Greyhound* – kompanija osnovana 1914. godine koja ima mrežu linija autobuskog saobraćaja u Sjedinjenim Američkim Državama i Kanadi. (Prim. prev.)

Miler zuri u mene nakratko, onda pogleda iza sebe na prazan put, kao da čeka da mu se ponudi nešto bolje. Obriše znoj sa čela; onda mu se pogled spusti na znak za koji se drži.

Iščekivanje koje mi kovitla po stomaku jasan je znak da mi je stalo do mišljenja Milera Adamsa, ma koliko se trudila da ubedim sebe u suprotno.

Mrzim što su odnosi između nas tako čudni, mada nisam svesna da se dogodilo bilo šta što bi ih učinilo takvim. Ali način na koji me izbegava čini da se osećam kao da smo se u prošlosti zbog nečega sukobili, iako zapravo između nas nije bilo ničega. Skoro kao kada raskineš sa dečkom a onda ne znaš kako da posle raskida budeš sa njim u prijateljskim odnosima.

Koliko god me nije bilo briga da išta o njemu znam, bilo je teško ne želeći da izazoveš njegovu pažnju jer je toliko jedinstven. I sladak. Naročito sada, sa tim kačketom okrenutim unazad i čupercima tamne kose koji vire ispod njega. Odavno je već trebalo da se podšiša. Obično mu je kosa kraća, ali primetila sam na početku školske godine da ju je pustio da poraste za vreme letnjeg raspusta. Sviđa mi se kada je takva. A dopada mi se i kada je kratka.

Kakva glupost. Obraćam li ja pažnju na njegovu kosu? Osećam kao da sam podsvesno izdala samu sebe.

U ustima drži lilihip, što nije neuobičajeno. Njegova zavisnost od lilihipa mi je zabavna, ali čini mi se i da mu je to način da ispolji malo drskosti. Ne verujem da bi neko ko nije siguran u sebe išao unaokolo jedući slatkiše, ali on se u školi uvek pojavljuje sa lilihipom i obično ga vidim sa jednim u ustima na kraju ručka.

Miler izvadi lilihip i obliže usne, i ja osetim svu znojavost jedne šesnaestogodišnjakinje kakva jesam.

„Možeš li da dođeš ovde na tren?“, pita on.

Spremna sam da ga povezem, ali da izađem na tu strašnu žegu, e pa to mi nije bilo u planu.

„Ne. Suviše je toplo.“

On mi samo mahne rukom. „To će trajati samo nekoliko minuta. Požuri, hajde, pre nego što me uhvate.“

Stvarno mi se ne izlazi iz kola. Kajem se što sam se okrenula i vratila unazad, iako sam konačno započela razgovor sa njim, što sam odavno priželjkivala.

Da bacim novčić. Razgovor sa Milerom dolazi na drugo mesto posle želje da ostanem u sigurnosti rashlađenog automobila. Prevrnem očima s dramskom pauzom i izađem napolje. Želim da razume kolika je žrtva koju podnosim.

Sveže ulje na pločniku lepi se za đon mojih japanki. Ovaj put popravljaju već nekoliko meseci, i sigurna sam da sam potpuno uništila svoje jadne papuče.

Podignem jednu nogu i gledam u đon koji je sav od smole, i ljutito frkćem. „Poslaću ti račun od novih cipela koje ću morati da kupim.“

On baci pogled na moje japanke. „To nisu nikakve cipele.“

Pogledam u znak na koji se oslanja. To je znak koji označava da smo na kraju grada, stoji uspravno poduprt improvizovanom drvenom platformom koju drže dva ogromna džaka sa peskom. Zbog radova koje radnici obavljaju na ovom putu, nijedan saobraćajni znak nije zacementiran.

Miler obriše graške znoja sa čela, sagne se i dohvati jedan od džakova sa peskom, i pruži mi ga. „Ponesi ovo i pođi za mnom.“

Ja samo zahropćem kad mi ga on ispusti u ruke. „Kuda da pođem?“

On pokaže glavom prema smeru odakle sam došla. „Neka četiri metra.“ Vрати lilihip u usta, podigne drugi džak i baci ga bez ikakvog napora preko ramena, a onda krene da vuče znak za sobom. Drvena platforma grebe po pločniku i sitni komadići drveta otpadaju.

„Da li ti to kradeš saobraćajni znak?“

„Ma ne, samo ga premeštam.“

Nastavi da hoda, a ja ostanem da stojim i zurim u njega koji drlja znak po asfaltu. Mišići na njegovim rukama su se stegli i

ja se pitam kako li izgledaju ostali mišići na njegovom telu kada su pod takvim naporom. *Prestani već jednom, Klaro!* Od džaka me bole ruke, i žudnja se povlači pred ponosom, i ja nevoljno krenem da ga pratim tih nekoliko metara.

„Htela sam samo da ti ponudim da te povezem“, govorim mu dok mi je okrenut leđima. „Nisam imala nameru da budem saučesnik u ovome, šta god to bilo.“

Miler uspravi znak, baci džak na drvene letve i onda uzme drugi džak iz mojih ruku. Baci ga na mesto i ispravi znak tako da gleda u dobrom smeru. Vadi lilihup iz usta i nasmeši se. „Savršeno. Hvala ti.“ Obriše ruku o farmerke. „Možeš li da me povežeš? Kunem se da je za nekoliko stepeni toplije nego kada sam ja dolazio ovde. Trebalo je da dođem kamionetom.“

Pokažem mu na znak. „Zbog čega si ga premestio?“

Miler namešta kačket kako bi se bolje sačuvao od sunca. „Živim otprilike na dva kilometra odavde“, kaže pokazujući palcem iza sebe. „Restoran u kome se prodaje moja omiljena pica ne dostavlja izvan oboda grada, tako da ja svake nedelje pomerim pomalo ovaj znak. Pokušavam da ga pomerim na drugu stranu kolovoza pre nego što završe sa radovima na putu i zacementiraju ga ponovo u zemlju.“

„Ti zbog pice pomeraš obod grada?“

Miler krene ka automobilu. „Samo oko dva kilometra.“

„Nije li to kažnjivo?“

„Možda. Nemam pojma.“

Krenem za njim. „Zbog čega ga pomeraš tako malo-pomalo? Zbog čega ga ne premestiš odmah na drugu stranu puta?“

Miler otvori suvozačka vrata. „Ako to radim postepeno, manja je verovatnoća da će neko primetiti.“

Ima smisla.

Uđemo u kola, skinem prljave japanke i uključim hlađenje. Miler sedne i zakači sigurnosni pojas, moji papiri šuškuju pod njegovim nogama. On se sagne i podigne papire, prelista ih i gleda koje sam ocene dobila.

„Sve same petice“, kaže i premesti hrpu papira na zadnje sedište. „Je l' ti to prirodno postigneš ili moraš naporno da učiš?“

„Pravo si njuškalo. Malo od svega.“ Polako izađem na put kada Miler otvori kasetu i pogleda čega ima unutra. Ponaša se kao radoznalo kućence. „Šta to radiš?“

Izvadi dezodorans. „Kad ti zatreba?“ Iskezi se, skinje poklopac i pomiriše ga. „Lep miris.“ Vрати ga u kasetu, a potom izvadi kutiju žvaka i uzme jednu a onda ponudi jednu meni. *Nudi mi moje sopstvene žvakaće gume.*

Odmahnem glavom i posmatram kako nepristojno radoznalo gleda po kolima. Ne počinje da žvaće žvaku jer u ustima i dalje drži lilihip. Stavi je u džep a onda počne da menja pesme na radiju. „Da li uvek brljaš posvuda?“

„Ja sam jedina“, kaže kao da je to nekakav izgovor. „Šta to slušaš?“

„To je moj mikš pesama, ovo je pesma *Grete van Flit*.“*

On pojača zvuk u trenutku kada je pesma već pri kraju, tako da nema zapravo nikakvog zvuka. „Je l' dobra?“

„To nije *ona*. Radi se o grupi.“

Početni gitarski rif sledeće pesme odjekne svom silinom kroz zvučnike, i po njegovom licu se raširi osmeh. „Očekivao sam nešto mekši zvuk!“, vikne.

Vratim pogled na put i zapitam se da li se Miler Adams uvek ovako ponaša. Nasumično gura nos u tuđe stvari, sav kao na iglama. Naša škola nije prevelika, ali on je četvrti razred, pa ja nemam nijedan čas zajedno sa njim. Ali poznajem ga dovoljno da bih prepoznala da me izbegava. Nikada ranije nisam bila u ovakvoj situaciji sa njim. Tako izbliza. Ne znam šta sam očekivala, ali to nije bilo ovo.

On pruži ruku da uzme nešto što se nalazi između kasete i sedišta, ali pre nego što shvatim o čemu se radi, on to otvori. Ja mu otmem stvar i bacim je na zadnje sedište.

* *Greta Van Fleet* – američki rok bend. (Prim. prev.)

„Šta je to?“, pita.

Radi se o fascikli sa mojim prijavama za razne fakultete, ali ne želim da razgovaram o tome; ta tema je razlog za mnoge razmirice između mojih roditelja i mene. „Ma ništa.“

„Liči mi na prijavu za pozorišnu akademiju. Već si počela da šalješ prijave?“

„Ti si zaista najradoznalija osoba koju sam do sada upoznala. I odgovor je *ne*. Samo ih sakupljam, želim da budem spremna.“ *I skrivam ih u kolima jer bi moji roditelji skrenuli s uma kada bi znali koliko sam naoštrena na glumu.* „Ti nisi još uvek poslao nijednu prijavu?“

„Jesam. Za filmsku školu.“ Miler razvuče usne u kez.

Sad mi se malo podsmeva.

Miler počne da kucka rukom po instrument-tabli u ritmu muzike. Ja pokušam da gledam na put, ali osećam kako me nešto vuče prema njemu. Delom zbog toga što je očaravajući, ali isto tako i zbog toga što osećam da mu je potreban neko da se brine o njemu.

On najednom poskoči, kičma mu se ispravi, i ja sam iznenada sva napeta jer ne znam šta ga je to prenulo. Miler vadi telefon iz zadnjeg džepa pantalona čiju zvonjavu uopšte nisam čula od glasne muzike. On ugasi radio i izvadi lilihip iz usta. Skoro ga je celog pojeo. Ostalo je samo malo crveno parče.

„Hej, dušo“, odgovara na telefon.

Dušo? Pokušavam da ne zakolutam očima.

To je sigurno Šelbi Filips, njegova devojka. Zabavljaju se otprilike već godinu dana. Ona je išla u našu školu, ali je završila gimnaziju prošle godine i sada ide na koledž udaljen oko četrdeset pet minuta odavde. Nemam ništa protiv nje, nismo ni reč progovorile. Ona je dve godine starija od mene, iako dve godine kada si odrastao nije nikakva razlika, u gimnazijskom dobu to je poprilično. Saznanje da se Miler zabavlja sa studentkinjom nagoni me da još niže sednem u sedištu. Ne znam zbog čega se osećam manje vrednom, kao da to što neko ide na koledž

od te osobe čini većeg intelektualca i zanimljivijeg od devojke koja je tek treći razred gimnazije.

Gledam pravo na drum, iako bih volela da vidim svaki izraz lica koji napravi dok razgovara telefonom. Ne znam zbog čega.

„Na putu kući.“ Čeka njen odgovor a onda kaže: „Mislio sam da je to sutra uveče.“ Opet čeka da vidi šta će ona da kaže, a onda izgovori: „Prošla si pored prilaza mojoj kući.“

Tek nakon nekoliko trenutaka shvatam da se meni obraća. Bacim pogled na Milera, on drži prekrivenu slušalicu telefona. „To je bio moj prilaz.“

Pritisnem kočnicu. On se uhvati levom rukom za instrument-tablu i promrmlja: „Sranje“, i nasmeje se.

Toliko sam bila obuzeta prisluškivanjem njegovog razgovora da sam zaboravila šta radim.

„Ma ne“, Miler izgovara u telefon. „Išao sam u šetnju i postalo je veoma toplo, sad me neko vozi kući.“

Čujem kako Šelbi sa druge strane kaže: „Ko te je to povezao?“

On me pogleda na tren a onda kaže: „Neki mladić. Ne znam. Zovem te kasnije?“

Neki mladić? Neko ima problema da kaže istinu.

Miler prekine razgovor a ja kolima skrenem na prilaz ispred njegove kuće. Prvi put vidim gde živi. Znala sam otprilike gde stanuje, ali šuma drveća poređanog uz prilazni put prikrivala je samu kuću.

Očekivala sam nešto sasvim drugo.

Kuća je stara, veoma mala, drvena. Hitno bi joj bilo potrebno krečenje. Na prednjem tremu se nalaze nezaobilazna ljuljaška i dve stolice za ljuljanje, jedini lepi detalji ove kuće.

Na prilazu kući nalaze se jedan plavi kamionet i jedna kola – ne toliko stara, ali u još gore stanju nego što je kuća – postavljena su sa desne strane kuće na blokove od šljake koji su svi obrasli i prekriveni korovom.

Bila sam zapanjena. Nisam sigurna zbog čega. Pretpostavljam zbog toga što sam mislila da živi u nekakvoj kućerini sa

jezercem u zadnjem dvorištu i garažom u koju mogu da stanu četiri automobila. Deca u školi umeju da budu surova i čini se da nečiju popularnost određuju izgled osobe i koliko novca ima; možda Milerovo ponašanje nadoknađuje nedostatak para, jer on se čini veoma popularnim. Nisam nikada upoznala nekoga ko je za njega imao da kaže išta ružno.

„Nije baš ono što si očekivala?“

Te reči me protresu. Dodem do kraja prilaza kući i pravim se kao da me ništa u vezi sa kućom nije neprijatno iznenadilo. Promenim temu i pogledam u njega stisnutih očiju.

„Neki *mladić*, ha?“, pitam ga, vraćajući se na to kako me je opisao svojoj devojci preko telefona.

„Nema šanse da bih svojoj devojci rekao da si me ti povezla“, kaže. „To bi se pretvorilo u trosatno ispitivanje.“

„To mi deluje kao lepa i zdrava veza.“

„I jeste, kada me ne podvrgavaju ispitivanju.“

„Ako ne voliš da te ispituju, možda bi bilo dobro da ne pomeraš krišom saobraćajni znak izvan gradskih međa.“

Dok izgovaram te reči, on je već izašao iz kola, nagne se ka meni i onda zatvori vrata: „Ja neću pomenuti da si mi bila saučesnik ako ti nikome ne kažeš da sam pomerao gradsku među.“

„Kupi mi nove japanke i zaboraviću sve što se danas zbilo.“

On mi se iskezi kao da ga sve to zabavlja. „Moj novčanik je unutra. Hajde za mnom.“

Ja sam se samo šalila, i budući da vidim u kakvom je stanju kuća u kojoj živi, ne pada mi na pamet da uzimam od njega novac. Ali čini se da smo nekako uspostavili odnos koji se zasniva na sarkazmu, te ako sada iznenada izrazim saosećanje i odbijem njegov novac, to bi moglo da zazvuči uvredljivo. Ne bi me bilo briga da ga uvredim u šali, ali ne želim da ga *izistinski* uvredim. Uostalom, ionako mi ništa ne vredi, on se već uputio prema kući.

Ne navučem japanke jer ne želim da ostavim trag katrana po kući i krenem za njim bosonoga, popnem se škripavim

stepenicima, primetim istrulelo drvo na drugom stepeniku. I preskočim ga.

On to primeti.

Kada kročimo u dnevnu sobu, Miler skine svoje prljave cipele kod ulaznih vrata. Lakne mi kada vidim da je unutrašnjost kuće u boljem stanju nego spoljašnjost. Sve je čisto i pod konac, ali u stilu šezdesetih godina dvadesetog veka. Nameštaj je star. Kauč od filca narandžaste boje okrenut od zida sa vezom koji pokriva naslon. Tu su i dve zelene fotelje koje deluju veoma neudobno. Sve je nekako u stilu sredine prošlog veka, ali ne u savremenom maniru. Sasvim suprotno. Imam osećaj da nameštaj nije menjan od kada je kupljen, mnogo pre Milerovog rođenja.

Jedina stvar koja deluje novije jeste fotelja sa naslonom koji se spušta, koja stoji ispred televizora, ali osoba koja sedi u njoj deluje kao da je starija od sveg nameštaja. Mogu da vidim samo deo profila i vrh polučelave, izborane glave, ali to nešto malo preostale kose je sjajne srebrnkaste boje. Čovek hrče.

Unutra je vrelo. Skoro da je vrelije nego napolju. Vazduh koji lagano udišem je topao i smrdi na mast od slanine. Prozor u dnevnoj sobi je otvoren i dva ventilatora, koja oba rade, okrenuta su prema usnulom muškarcu. To je verovatno Milerov deda. Deluje prestaro da bi mu bio otac.

Miler samo prođe kroz dnevnu sobu i zaputi se prema hodniku. Odjednom mi padne na pamet da ga pratim kako bih od njega uzela novac. Bila je to samo šala. Sada sve liči na tužnjikavu sliku mog karaktera.

Kada dođemo do njegove sobe, Miler gurne vrata i uđe, ali ja ostanem u predsoblju. Osećam povetarac koji iz njegove sobe dopire do mene. Podiže mi kosu sa ramena, i iako je povetarac topao, prija mi.

Kružim pogledom po Milerovoj sobi. Ni ona nije u skladu sa spoljašnjim izgledom kuće. Vidim veliki krevet postavljen uz dalji zid. *On tu spava. Upravo tu, u tom krevetu, i okreće se*

noću pod tim belim čaršavima. Nateram se da odvratim pogled od kreveta, i okrenem ga prema velikom posteru *Bitlsa* koji visi iznad uzglavlja. Pitam se da li Miler voli stariju muziku ili je poster tu još od šezdesetih godina, baš kao i nameštaj u dnevnoj sobi. Kuća je toliko stara da me ne bi začudilo da je to bila soba njegovog dede kada je bio tinejdžer.

Pažnju mi privuče kamera koja se nalazi na njegovom garderoberu. Ne deluje jeftino. Pored nje vidim nekoliko objekta različitih veličina. Prizor koji bi mogao da izazove zavist fotografa amatera. „Voliš fotografiju?“

On sledi moj pogled prema fotografskom aparatu. „Da.“ Otvara gornju fioku na garderoberu. „Ali moja velika ljubav je film. Želeo bih da se bavim režijom.“ Pogleda u mene. „Dao bih sve da mogu da se upišem na Univerzitet države Teksas, ali sumnjam da bih mogao da dobijem stipendiju. Verovatno ću morati da se zadovoljim nekim državnim koledžom.“

Dok smo pričali u kolima, mislila sam da me zafrkava, ali sada kada sam gledala po njegovoj sobi, postajalo mi je jasno da je verovatno govorio istinu. Pored kreveta vidim gomilu naređanih knjiga. Jedna od njih je *Kako snimiti film* Sidnija Lameta.* Uzmem knjigu u ruke i počnem da je listam.

„Sve te zanima, u sve guraš svoj nos“, imitira me.

Ja samo zakolutam očima i vratim knjigu na mesto. „Da li državni koledži uopšte imaju smer filmske režije?“

On odmahne glavom. „Ne. Ali to mi može biti odskočna daska za školu u kojoj bi taj smer postojao.“ Primakne mi se sa novčanicom od deset dolara u ruci. „Ove japanke koštaju pet dolara u *Volmartu*.** Evo ti pa troši do mile volje.“

* *Sidney Lumet* (1924–2011) – američki filmski reditelj, autor filmova *12 gnevnih ljudi* (1957), *Serpiko* (1973), *Pasje popodne* (1975), *Mreža* (1976) i mnogih drugih. (Prim. prev.)

** *Walmart* – multinacionalni lanac hipermarketa, robnih kuća sa sniženim cenama i prodavnicama hrane. (Prim. prev.)

Neodlučno stojim, nemam više nikakvu želju da mu uzmem novac. On primeti moje oklevanje. Uzdahne, nervira ga to; onda zakoluta očima i gurne novčanicu u prednji levi džep svojih farmerki. „Kuća je nikakva, ali ja nisam bez para. Uzmi taj novac.“

Ja progutam s teškom mukom.

Gurnuo je ruku u moj džep. Još uvek kao da mogu da je osetim iako više nije u njemu.

Zakašljem se, pročistim grlo i na silu se osmehnem. „Drago mi je što mogu da poslušam s tobom.“

On iskrene glavu u stranu. „Ne čini mi se baš tako. Osećaš se krivom što uzimaš novac od mene.“

Obično umem bolje da glumim. Razočarala sam samu sebe.

Krećem prema vratima, mada bih volela da imam bolji pogled na njegovu sobu. „Nikakvu krivicu ne osećam. Upropastio si mi obuću. Duguješ mi.“ Napravim korak unazad i krenem niz hodnik, ne očekujući da će on poći za mnom, ali eto njega. Kada dođem do dnevne sobe, zastanem. Stari čovek više ne sedi u fotelji sa naslonom koji se spušta. U kuhinji je, stoji pored frižidera, okreće čep na flaši sa vodom. Radoznalo me pogleda dok uzima gutljaj vode.

Miler me zaobiđe. „Deduška, jesi li uzeo lekove?“

Zove ga deduška. Kako je to slatko.

Deduška pogleda Milera i zakoluta očima. „Uzimam ih redovno sve od dana kada je tvoja baka napustila grad. Nisam još toliko onemoćao.“

„Dobro“, odvrati mu Miler. „Ali samo da znaš, baka nije napustila grad. Umrla je od srčanog udara.“

„Kakogod, ostavila me je.“

Miler baci pogled preko ramena i namigne mi. Ne razumem šta mu to znači. Možda kako bi ublažio sliku o dedi kao o gospodinu Ljutici, Miler želi da mi kaže da je on zapravo bezopasan. Počinjem da uviđam da bi deda verovatno mogao da bude taj od koga je nasledio smisao za sarkazam.

„Pravi si gnjavator“, promrmlja deduška. „Hajde da se kladimo u dvadeset dolara da ću ja nadživeti tebe i čitavu tvoju generaciju dobitnika Darwinove nagrade.“

Miler se nasmeje. „Pažljivo, deduška. Tvoja zloba izlazi na površinu.“

Deduška me nakratko pogleda, a onda upre oči u Milera. „Samo pažljivo, Mileru. Tvoje neverstvo počinje da se pokazuje!“

Miler se nasmeje na ovu deduškinu žaoku, ali meni je neprijatno. „Samo pažljivo, deduška. Vene su ti iskočile.“

Deduška baci čep od flaše za vodu i pogodi Milera tačno u obraz. „Nikakvo ti nasledstvo neću ostaviti u svom testamentu.“

„Hajde, samo napred. Ti uvek kažeš da je jedino vredno što poseduješ vazduh koji dišeš.“

Deduška samo slegne ramenima. „Vazduh koji ti neću ostaviti u svom testamentu.“

Sada se i ja nasmejem. Nisam bila sigurna da li je njihova razmena prijateljska ili ne sve dok nije bio bačen zapušač od flaše.

Miler podigne zapušač se zemlje i stisne ga. Napravi pokret kao da će ga baciti na mene. „Ovo je Klara Grant. Prijateljica, idemo u istu školu.“

Prijateljica. *Hajde dobro*. Ja samo nakratko mahnem deduški. „Drago mi je.“

Deduška pogne malo glavu i pogleda me sa ozbiljnim izrazom na licu. „Klara Grant?“

Ja klimnem glavom.

„Kada je imao šest godina, on se ukakio u piljari jer se plašio automatskog ispuštanja vode u javnim toaletima.“

Miler zabrunđa i otvori ulazna vrata gledajući u mene. „Nikako nije trebalo da te pozovem da uđeš u kuću.“ Pokaže mi rukom da izađem napolje, ali ja ga ne poslušam.

„Nisam sigurna da sam spremna za polazak“, kažem smejući se. „Hoću da čujem još neku deduškinu priču.“

„Imam ih napretek“, kaže deduška. „Ova će ti se verovatno veoma svideti. Imam video-snimak kada je imao petnaest godina i nalazili smo se na školskoj...“